nok, kallis naisoke miñuga seltsis; kes önnetust ette teadis! Wersta kaks siin pool Rabba körtsi leidsime te äres Reinowadderi surnu kehha; silmad taggurpiddi, keel rippus pikkali suust, mehhike olli walmis. Ehmatades tõstsime leina kissa! Reinowadder ei tõstnud körwa egga sabba. „Oh ädda ja önnetust,“ üüdsin ma kurtes: „teña mehhikese tos on läinud!“ Mõllemad kurtsime teña surma, naisoke pühkis põllega silmi. Ellast nokkisime teña kõhtu ja pääd; Terrawnok kulas, kas südda tuksus? Kõik olli waik; meie olleksime wõinud selle peale wanduda, et ingekest eñam ei olnud. — Agga kuulgem, mis sündis! Terrawnok waotas kadduno silmad kinni, püdis laiale jänud suud kokkolitsuda — seal pigistas wõllaroog äkkitselt ambad kokko ja ammustas karnapsti! mo naisokese pä nokkaga tükkis otsast; werri purtsatas kaugele. Kolle luggu sündis silmapilgul; ehmatust ei jõua ma räkida. Mo südda wärriseb praego kui awa leht; oh önnetust! Reinowadder ähmas mind; önnelt peasin lendu, muido olleksin teña kõhtu läinud. Toho! kurri loom, mis nüüd nähha sain. Ta õggis mo kalli naisokese luie ja sulgiga tükkis nahka. Miña willets mehhike näggin kolledat tööd ja ei wõinud appi minna. Südda ei annud mahti ärraminna, ma istusin körge kuse ladwas kunni wõllaroog ärraläks, siis tõttasin werrise tö asset watama. Ei olnud suremad järrele jänud kui mõñed werre pisad ja kaks, kolm tiwa sulled. Ühhe werrise sulle wõttin nokka, mis alland-

liko palwega kuñingliko auojärje ette pañen: oh allastage miño waese peale ja andke mõrtsokale jälledat nuhtlust, et wagga werri teie peale ei lähhe kaebama. Tahhate teie teñale andeks anda ja nuhtlusega wibida, siis — ärge pange pahhaks, kui järsko wälja ütlen: siis ei maksa teie kohto õigus mitte kassi s—a!

Kuñingas lõukoer kissendas mõurades: „Reinowadderi nuhtlus peab põlwe põlwele mällestusseks jäma. Ma tahhan oña kuñingliko abbeme ja terrawad küned mahha eita, kui tedda nuhtluseta jättan. Kergelt uskusin ta luiskamist ja peastsin tedda wimati wõllast, kuñingasa palwe peale. Egga ma siiski wiimseks kahhetsejaks jä, kes naise nõu läbbi õigelt teelt eksis.“

Messikäp ja Kriimsilm nälpasid keelt, otsego olleks jubba Reinowadderi mauk kerriksel olnud; agga kuñinga põllewa wihha pärrast ei ussaldanud nad räkida. Nattokese aea pärrast ütles kuñingana: „Ärge wihhastage ülle liga, armoline issand. Sagge wande tõutus teeb teie wäewalla ja sõña wolli wimaks rahwale naeruks. Wanne ei olle karjapoisikeste mängi assi. Mis tarwis teie wannute? Andke ennemine käsko, et mõñingad wälja lähwad, Reinowadderi käed selga seuwad ja tedda seie towad. Õiguse põhhi on mõñikord paljo süggawam kui arwatakse. Essiteks pange kaebajad Reinowadderiga suud su wasto. Seisaks ta siin, kes teab, kas mõne kaebaja su ei lähheks lukku? Mitto püüb teise peale

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1144